

●●●●●●●●●● Nick van de Griendt vertrok naar Estland om daar een oer-Hollands product te importeren: ondernemingszin en werklust. In ruil daarvoor krijgt Nederland Estlandse turf terug.

Estlandse turf

Nick van de Griendt vertegenwoordigt de vijfde generatie Van de Griendt in de vervening. Hij is een nazaat van de Van de Griendt die destijds in Nederland de Peel en de veenkolonien in Drenthe heeft ontgonnen. Veenvoer wordt tegenwoordig in Nederland vooral gebruikt door de potgrondindustrie. Goede potgrond bestaat voor het belangrijkste deel uit turf, aangevuld met kalk- en meststoffen en zaken als kokos, klei of schors.

“Het samenstellen van die potgrond is net chemie”, zegt Van de Griendt. “Het mengen en samenstellen luistert heel nauw en de turf moet heel zuiver zijn. De schepen, vrachtwagens en containers waarin ze wordt vervoerd, moeten brandschoon zijn. Als er bijvoorbeeld eerder graan in is vervoerd, en er mengen zich graankorrels met de turf, dan zit een kweker straks met potgrond waar graanhalmen uit groeien.”

Waarmee Van de Griendt maar wil zeggen: het is bepaald geen dom werk, veengrond afgraven en met scheepsladingen naar de importeurs in West Europa vervoeren. Vervenen is een vak. “Daar heb ik mijn hele leven in gezeten, en daar zal ik me de rest van mijn leven – ik ben nu 56 – ook wel mee bezig blijven houden.”

Maar de veenvoorraden in Nederland zijn uitgeput, dus moest Van de Griendt op zoek naar nieuwe gebieden, in het buitenland. In Estland kocht hij een veenwinningsbedrijf op. Althans, veenontginning was slechts één van de takken van sport waarmee dit voormalige staatsbedrijf zich bezighield. Het bedrijf hield zich ook bezig met staalconstructie, transport, brandstoffenhandel, bloemenverkoop, drukkerij, horeca en nog zo wat activiteiten.

“Het bedrijf was geprivatiseerd en gekocht door iemand die er begin jaren negentig al het geld uithaalde en het weer doorverkocht”, vertelt Van de Griendt. Die kocht het weer over en stootte alle voor hem branchevreemde activiteiten af, behalve de veenontginning. “Het veengebied, en nu heb ik het over een gebied van honderden voetbalvelden groot, had een slechte waterhuishouding en zat vol onkruid. Bovendien bestond het personeel vooral uit zware drinkers. Weinig mensen zagen nog heil in het bedrijf.”

Hij maakte schoon schip en begon met een kleine ploeg aan de wederopbouw ervan. “Dat duurde vijf jaar. We hebben wegen en sloten voor de afwatering gerenoveerd. Daarna hebben we een tweede gebied, dat nog helemaal onontgonnen was, gereedgemaakt voor de winning. Pas zeven jaar na aanvang van de werkzaamheden, waarbij ook nieuwe

wegen en vele kilometers sloten zijn aangelegd om het gebied te ontwateren, kwam het tot de eerste goede productie.”

Nu is het bedrijf, Kraver genaamd, helemaal gezond, en één van de belangrijkste leveranciers van hoge kwaliteit turf aan de potgrondbedrijven ten behoeve van de professionele tuinbouw. “Onlangs heb ik het bedrijf verkocht aan één van onze grootste klanten, die me heeft gevraagd het bedrijf te blijven leiden.” Daar stemde Van de Griendt mee in. “Daarnaast doe ik er iets leuks bij: kunst van turf. Mijn partner, Dioni ten Busschen, is beeldend kunstenaar, en ze maakt sinds een tijdje sculpturen van turf. We hebben turf zo bewerkt dat het een kneedbare massa wordt, en zo krijgt je iets dat na droging vanuit de verte wel iets op brons lijkt.”

En voor een indruk van die creatieve toepassing van turf kunt u terecht op de site www.peatart.com.

De exportise van: Nick van der Griendt
 Functie: directeur
 Bedrijf: Kraver
 Sector: turf voor potgrond